

STRESZCZENIE

Niniejsza rozprawa poświęcona została ocenie podjętego kilka lat temu dzieła odnowy Kościoła legnickiego w ramach Pierwszego Synodu Diecezji Legnickiej, odbywającego się w latach 2007-2012 pod hasłem „Przypatrzmy się powołaniu naszemu”. Synod ten był jednym ze sposobów znalezienia drogi do serc i umysłów ludzkich w ramach ewangelizacji. Celem tej pracy jest znalezienie odpowiedzi na trzy istotne pytania. Po pierwsze – czy Pierwszy Synod Diecezji Legnickiej stał się skutecznym narzędziem nowej ewangelizacji we współczesnej rzeczywistości? Po drugie – czy przyczynił się do znalezienia nowych rozwiązań w trzech podstawowych obszarach działalności Kościoła (nauczycielskiej, uświęcającej i pasterskiej)? I po trzecie – czy wpłynął na wzrost świadomości przeżywanej wiary wewnątrz wspólnoty diecezjalnej, poczynając od rodziny chrześcijańskiej i wspólnot parafialnych po diecezjalne zadania w ramach nowej ewangelizacji.

Aby znaleźć odpowiedzi na powyższe pytania, autor we wstępie określił pojęcia trzech rodzajów synodu (prowincjonalny, plenarny i diecezjalny) oraz wykazał ich znaczące role w dziejach i rozwoju całego chrześcijaństwa. Omówił również pojęcie nowej ewangelizacji, którą uważa za wielkie zadanie dla całego Kościoła, a która ma duże znaczenie w papieskich instytucjach. Pochylając się nad tymi zagadnieniami, autor odwoływał się do licznych źródeł, takich jak: dokumenty Soboru Watykańskiego II, wykładnia nauczania posoborowego zawartego w licznych encyklikach, adhortacjach i listach papieskich oraz zebrane dokumenty Pierwszego Synodu Diecezji Legnickiej (dalej skrót: PSDL), będące owocem pięcioletniej pracy synodalnej.

Stwierdzając, że dotychczasowa literatura przedmiotu nie wskazuje na wiele możliwości PSDL w zakresie nowej ewangelizacji, autor niniejszej pracy postanowił zgłębić wiedzę o PSDL i sformułować wnioski na temat jego ogromnego znaczenia w procesie nowej ewangelizacji. Zgromadzone materiały oraz ich głęboka analiza, w nawiązaniu do pastoralnego charakteru dysertacji, wymogła zastosowanie zespołu metod określanych mianem paradygmatu analizy teologii pastoralnej, co przyniosło m.in. efekt w postaci sformułowania czterech rozdziałów, z których każdy podzielono na trzy paragrafy.

W rozdziale pierwszym – o charakterze teologiczno-historycznym i kanonicznym – zwrócono uwagę na miejsce synodu diecezjalnego w Kościele powszechnym, na jego rangę i uwarunkowania historyczne. Następnie ukazano posoborowy model synodu diecezjalnego

w odniesieniu do nauczania Soboru Watykańskiego II, a także przedstawiono organizację i przebieg PSDL.

Dalsza część pracy dotyczy analizy trzech podstawowych funkcji Kościoła: nauczycielskiej, uświęcającej i pasterskiej we współczesnym świecie.

Drugi rozdział poświęcono nauczycielskiej funkcji Kościoła w perspektywie znaczenia wiary w rodzinie chrześcijańskiej, w parafii jako ośrodku rozwoju tejże wiary oraz w diecezji jako centrum głoszenia orędzia ewangelicznego w wymiarze różnorodnych zadań służących nowej ewangelizacji.

Rozdział trzeci obejmuje tematykę uświęcającej funkcji Kościoła, do której odnowy wzywał PSDL. Autor podkreślił w nim konieczność rozumienia Kościoła jako nośnika *sacrum*, dzięki czemu możemy mówić o żywej relacji człowieka z Bogiem. Ta relacja zawiązuje się najpierw we wspólnocie małżeńsko-rodzinnej pojmowanej jako „domowy Kościół”, w którym indywidualna i wspólna modlitwa ma fundamentalne znaczenie dla zapoczątkowania i prawidłowego rozwoju życia duchowego. Następnie rozdział ten pokazuje znaczenie liturgii kościelnej w środowisku parafialnym oraz w diecezji.

W ostatnim, czwartym rozdziale skupiono się na tematyce funkcji pasterskiej w ramach odbytego PSDL. Poruszono tu kwestię chrześcijańskiej wizji małżeństwa ukierunkowanej na założenie rodziny i będącej obrazem miłości Chrystusa do Kościoła. Autor wykazał tu również, że szeroko rozumiana miłość ma swoje miejsce przede wszystkim w rodzinie parafialnej, ponieważ wyraża się tam przede wszystkim troską o ludzi potrzebujących i znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, zarówno materialnej, jak i duchowej. Podsumowaniem całości rozważań tego rozdziału było zaznaczenie działań apostolskich w diecezji legnickiej.

Istotnym elementem nowej ewangelizacji jest codzienna praca zarówno w rodzinach, parafiach, jak i strukturach diecezjalnych. Dlatego też dokumenty powstałe podczas PSDL pod hasłem „Przypatrzmy się powołaniu naszemu” odgrywają w tej kwestii znaczącą rolę i pozwalają mieć nadzieję, że w przyszłości będą inspirowały duszpasterzy, a także zachęcały wiernych do refleksji na temat miejsca i roli Kościoła w ich codziennym życiu.